

Pod redakcją Jerzego Niebojewskiego

PLAZOWA TORBA—PODUSZKA (Remigiusz Rudnicki) — STOLEK Z PÓLKAMI NA OBUWIE (Lubomir Pąckiewicz) — CO I JAK MOŻNA WYKONAĆ Z BLACHY (Jerzy Niebojewski) — SKARBONKA (J. B.) — NARZĘDZIA DO WYTŁACZANIA OTWORÓW W BLASZE — PROSTOWNICZE STOSY SELENOWE (inż. W. Kozak)

PLAZOWA TORBA-PODUSZKA

Spśród wielu akcesoriów zabieranych na plażę jednym z najbardziej potrzebnych jest urządzenie spełniające jednocześnie rolę torby na różne drobiazgi kąpielowo-plażowe i poduszki nadmuchiwanej powietrzem umożliwiającej wygodne ułożenie głowy na piasku i zabezpieczającej ją przed ewentualnymi urazami mechanicznymi.

Torba-poduszka (rys. 1) może być wykonana z różnych materiałów i w różny sposób. Najlepiej jednak nadaje się do jej wykonania termoplastyczne tworzywo sztuczne (igelit, polietylen) w postaci prostokątnych płatów folii, sklejanych lub zgrzewanych na brzegach. Torbę-poduszkę będą uzupełniać dwie zewnętrzne kieszenie przeznaczone do przenoszenia innych akcesoriów plażowych (reçznika, czepka, kostiumu, pięt w itp.). Kieszenie mogą być wykonane z tego samego tworzywa lub z

innego materiału, np. kretonu lub płótna. Mogą być przyklejone do torby lub zgrzane na brzegach z jej powierzchnią zewnętrzną.

Torba-poduszka może być zaopatrzona, podobnie jak zwykle torby plażowe, w uchwyty boczne (rys. 2) lub taśmę do noszenia jej na ramieniu (rys. 3), może też być składana wpół i spinana paskiem jak teczka aktówka (rys. 4).

Istotnym jednak wymaganiem, jakiemu powinna odpowiadać taka torba-poduszka, jest dobór właściwego na nią tworzywa, jego grubość, elastyczność i wytrzymałość na zginanie, skręcanie, wyciąganie itp. oraz odporność na podwyższoną temperaturę powietrza. W związku z tym najbardziej odpowiednim tworzywem sztucznym do wykonania torby-poduszki jest folia igelitowa, lub polietylenowa grub. 0,3—0,5 mm o jasnym zabarwieniu, gładka lub wzorzysta. Może też być cienkie, ale gęsto

tkane płótno nasycone żywicą melaminową lub poliestrową albo cienki odpowiednio impregnowany brezent.

Wymiary torby-poduszki też mogą być różne, zależnie od potrzeb lub upodobań wykonawcy oraz możliwości nabycia wybranego tworzywa. Zbyt duże wymiary są niepożądane ze względu na ciężar i niewygodę w noszeniu, zbyt małe nie będą odpowiadać zasadniczej funkcji, jaką ma spełniać torba-poduszka na plaży. Wydaje się jednak, że najodpowiedniejsze byłyby 250×450 mm.

Do wykonania torby-poduszki potrzebne będą dwa prostokątne płyty tworzywa o tych wymiarach albo jeden o podwójnej szerokości (450×500 mm). Jeżeli kieszenie będą wykonane z tego samego tworzywa, to wówczas należy dodać jeszcze jeden prostokątny płat o wym. 240×500 mm. Chcąc zabezpieczyć torbę-poduszkę wykonaną z tworzywa sztucznego przed przypadkowymi uszkodzeniami mechanicznymi (rozdarciami, pęknięciami lub otarciami o ostry żwir lub kamienie) oraz przed ujemnym działaniem promieni słonecznych, można nałożyć na nią pokrowiec uszyty z barwnego kretonu w postaci worka zawiązanego tasiemkami. Znacznie praktyczniejsze i prostsze byłoby wykonanie z folii z tworzywa sztucznego tylko samej poduszki i wkładanie jej do pokrowca-torby kretonowej, do której można byłoby wszyć obie kieszenie i uchwyty. W tym przypadku ilość potrzebnego do wykonania torby-poduszki tworzywa sztucznego ograniczyłaby się tylko do jednego płata o wymiarach 450×500 m, a ilość kretonu byłaby nieco większa i wynosiłaby dwa płyty o wym. 470×520 mm i 250×520 mm oraz dwa płyty o wymiarach 80×250 mm każdy na uchwyty (ucha).

Oprócz folii i kretonu potrzebny będzie do nadmuchiwania poduszki powietrzem kawałek rurki igelitowej lub polietylenowej mięk-

kiej o średnicy zewnętrznej 5—8 mm i długości 50 mm. Koniec rurki, po zniekczeniu jej w gorącej wodzie, należy wywinąć na zewnątrz i uformować z niego płaskie obrzeże (rys. 5).

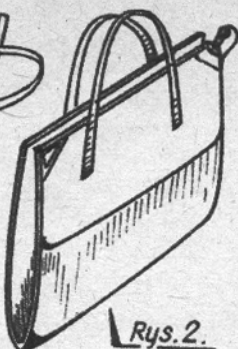
Torbę-poduszkę możemy wykonać z tworzyw sztucznych w dowolny sposób — albo za pomocą klejenia, albo za pomocą zgrzewania. Klejenie jest równie proste i łatwe do przeprowadzenia, jak i zgrzewanie, zależy jednak od rodzaju tworzywa. Jeśli do wyrobu torby-poduszki użyjemy folii igelitowej lub polietylenowej to lepsze wyniki osiągniemy za pomocą zgrzewania, jeśli zaś użyjemy folii celofanowej, to lepsze wyniki uzyskamy za pomocą klejenia klejem acetonowym.

Folię należy kleić zgodnie z zamieszczonym na opakowaniu przepisem, a torbę-poduszkę w sposób podany na rys. 6, pomagając sobie przy tym dwiema deskami i ściskami śrubowymi. Po sklejeniu folii na szerokość wkładamy do środka rurkę polietylenową z uformowanym końcem i pozostałe brzegi poduszki zaginamy do środka. Następnie smarujemy je klejem i ściskamy między deskami. Szerokość zakładki nie powinna przekraczać 10—15 mm. Po sklejeniu brzegów torby-poduszki przyklejamy do niej z jednej strony kieszeń (mniejszy płat tworzywa) (rys. 7) następnie narożniki i uchwyty (rys. 8).

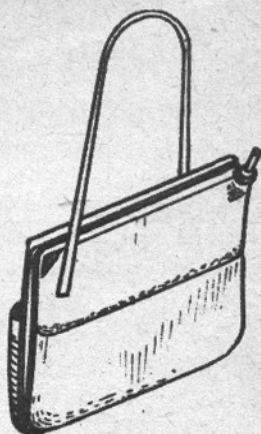
Po zupełnym wyschnięciu kleju wycinamy w jednym z naroży poduszki okrągły otwór o średnicy 5 mm i wyprowadzamy przez niego koniec rurki polietylenowej znajdującej się w środku (rys. 9). Drugi koniec rurki z płaskim obrzeżem smarujemy klejem i dociskamy go do folii (również posmarowanej w tym miejscu klejem) za pomocą ścisków śrubowych lub sprężynowych (rys. 10). Do zatkania wylotu rurki po nadmuchiowaniu poduszki — użyjemy korka wykonanego bądź z twardego drewna, bądź z gumy i ciasno dopasowa-

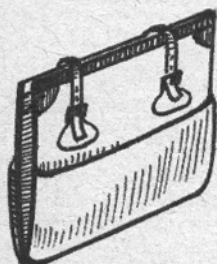
Rys. 1.

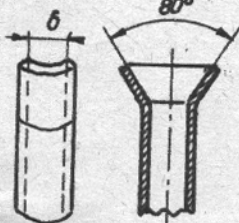
Rys. 2.
80°

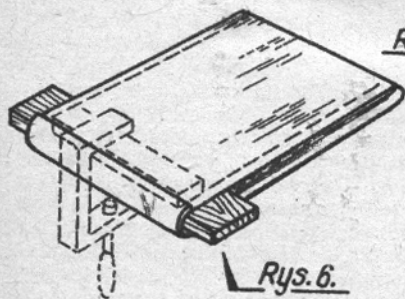
Rys. 3.

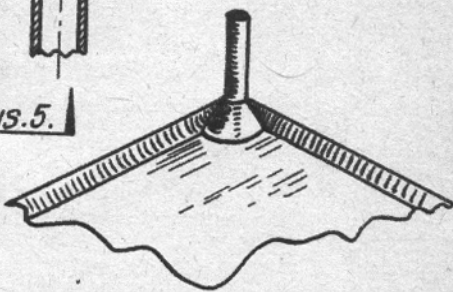
Rys. 4.

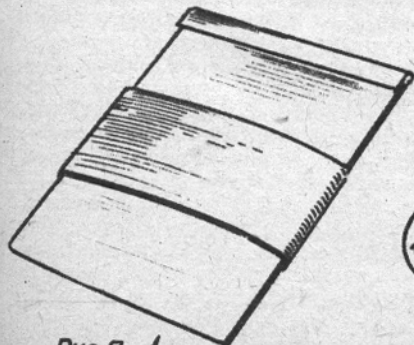
Rys. 5.

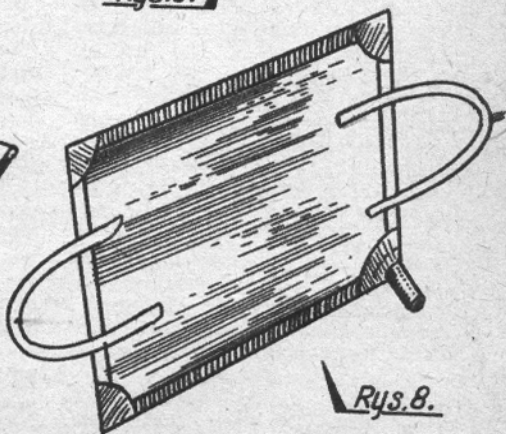
Rys. 6.

Rys. 9.

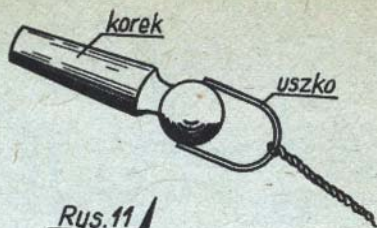
Rys. 7.

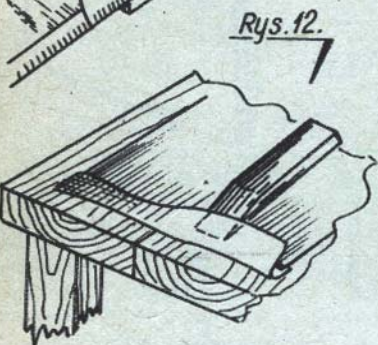
Rys. 8.

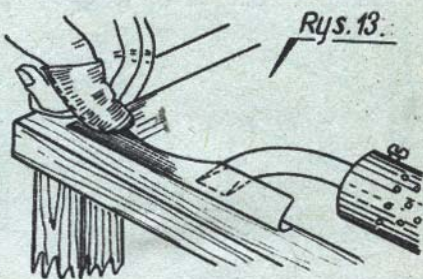
Rys. 10.

Rys. 11

Rys. 12.

Rys. 13.

nego do wewnętrznej średnicy rurki. Aby się nie gubił, zaopatrujemy go w uszko z drutu (rys. 11) i sznurek.

Zamiast klejenia możemy zastosować zgrzewanie folii (igelitowej lub polietylenowej) za pomocą gorącego metalowego klina (rys. 12) lub zgrzewarki elektrycznej (rys. 13). Zgrzewanie folii trwa krócej od klejenia i jest znacznie trwalsze.

Zasadniczym wymaganiem dla dobrego zgrzewania jest utrzymanie jednakowej temperatury klina lub końcówki zgrzewarki; jej wysokość nie powinna przekraczać 70 stopni.

Właściwą temperaturę narzędzia można ustalić doświadczalnie na odpadkach danej folii. Kolejność zgrzewania poszczególnych elementów torby-poduszki może być dowolna.

Zgrzewanie należy przeprowadzać na równej płycie stołu, na desce lub sklejce — zabezpieczo-

nej z wierzchu cienkim filcem lub flanelą. Wtopienie rurki w naroże poduszki oraz zgrzanie uchwytów lub paska nośnego do prostokątnego płata folii należy wykonać przed zgrzaniem brzegów torby-poduszki, gdy jest lepszy dostęp dla narzędzia. Kieszonkę można zgrzać z powierzchnią torby na ostatku.

Po zakończeniu zgrzewania pozostawia się torbę-poduszkę w spokoju na kilka godzin (aby dobrze wystygła), po czym przeprowadza się kontrolę szczelności poduszki przez napompowanie do niej powietrza i zanurzenie jej do miednicy lub innego zbiornika napełnionego wodą. Zauważone w czasie kontroli usterki w zgrzewaniu usuwa się przez powtórne zgrzewanie w tych miejscach, w których w czasie próby stwierdzono uchodzenie powietrza. Jeżeli powtórna kontrola nie wykaże żadnych usterek, możemy torbę-poduszkę zabierać na plażę.

Remigiusz Rudnicki